

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. W.**

skazanego z art. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 kwietnia 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 180/14 K. W. został uznany winnym dwóch przestępstw, realizujących znamiona z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Rozstrzygnięcie powyższe było kwestionowane, między innymi przez obrońcę oskarżonego, którego apelacja okazała się jednak nieskuteczna. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II AKa 240/17, rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy w przedmiotowym zakresie. Wskutek wniesienia kasacji przez obrońcę oskarżonego, Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt II KK 214/18, uchylił wyrok Sądu odwoławczego, w zakresie, w jakim domagała się tego obrona. Sąd Apelacyjny w Warszawie, ponownie orzekając w sprawie, wyrokiem z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt II AKa 212/19, zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji

w ten sposób, że obniżył orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną, w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy. Także i ten wyrok został zaskarżony kasacją obrońcy oskarżonego K. W. , która została jednak oddalona, jako oczywiście bezzasadna, postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2022 r., sygn. II KK 524/21.

Ponadto, wskutek apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Warszawie, wzmiankowanym wyżej wyrokiem z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II AKa 240/17, uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim Sąd ten nie orzekł obowiązku naprawienia szkody. Orzekający ponownie w tym zakresie Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 23 listopada 2023 r., XVIII K 289/17, odstąpił od nałożenia obowiązku naprawienia szkody, w zakresie obu czynów.

Dnia 21 grudnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy o wznowienie, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., postępowania przeciwko K. W. , skazanemu wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 180/14, na karę 4 lata pozbawienia wolności, z uwagi na wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyroku dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt XVIII K 289/17.

Wniesione przez obrońcę pismo procesowe zawierało także wniosek o wstrzymanie wykonania względem K. W. wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 180/14, zmienionego wyrokami przywołanymi powyżej — w odniesieniu do wymierzonej kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 532 § 1 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek powyższy nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia z art. 532 § 2 k.p.k. wprowadza wyjątkową możliwość odstąpienia od jego wykonania, w razie wystąpienia szczególnych okoliczności. Co do zasady orzeczenie powinno zostać bowiem wykonane niezwłocznie po uprawomocnieniu. Ustawodawca nie przesądził, jakie przesłanki winny decydować o wstrzymaniu wykonania orzeczenia. Praktyka orzecznicza wypracowała jednak w tym zakresie pewien standard, który – w ocenie Sądu Najwyższego – zasługuje na uwzględnienie. Kluczowe znaczenie ma

to, czy sam wniosek o wznowienie postępowania zawiera argumenty, pozwalające na uznanie, że z dużą dozą prawdopodobieństwa zostanie on uwzględniony.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, nie przesądzając o kształcie ostatecznego rozstrzygnięcia, należy wskazać, że Sąd Najwyższy nie dostrzegł, by zaprezentowane we wniosku tezy były oczywiście zasadne lub zbliżały się do poziomu oczywistej zasadności.

Argumentacja wspierająca wniosek poprowadzona została dwutorowo. Po pierwsze, obrona wywodziła, że z treści wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt XVIII K 289/17, wynika, iż oskarżony został skazany za czyn, co do którego nie wykazano szkody, a co za tym idzie – nie zrealizował znamion zarzucanych mu przestępstw. Po drugie, zmierzała do wykazania, że oskarżony w ogóle nie brał udziału w przestępczym procederze, za który został skazany. Nowe informacje świadczące o jego niewinności posiadać ma świadek J. K., który był już jednak słuchany jako świadek przed Sądem w niniejszej sprawie, na rozprawie dnia 18 lipca 2016 r. (k. 28905 – 28908).

W ocenie Sąd Najwyższego nie sposób przyjąć, że powyższe argumenty, już na obecnym etapie postępowania, świadczą o oczywistej, wręcz rzucającej się w oczy potrzebie wznowienia przedmiotowego postępowania. Konieczna jest ich dalsza weryfikacja, w toku zwyczajnego procedowania.

Wobec powyższego postanowiono jak w części dyspozytywnej.

[J.J.]

[ms]